

HET HEMD VAN DE MAN DIE GELUKKIG WAS

Een koning had maar één zoon, van wie hij meer hield dan alles op de wereld.

Maar de prins was altijd ongelukkig.

Hij stond hele dagen op het balkon in de verte te staren.

‘Wat mankeert je toch?’ vroeg de koning hem. ‘Wat heb je?’

‘Ik weet het niet, beste vader, ik weet het zelf niet’

‘Ben je verliefd? Als je een bepaald meisje wilt, zeg het me dan, dan zal ik zorgen dat zij met je trouwt, al was het de dochter van de machtigste koning op aarde of het armste boerenmeisje dat er bestaat.’

‘Nee, vader, ik ben niet verliefd.’

‘Maar wat dan?’

De jongen haalde zijn schouders op.

‘Ik weet het niet, vader.’

Wanhopig ging de koning verder met het zoeken van dingen die zijn zoon konden opbeuren. Toneel, dansavonden, muziek, niets hielp en langzaam maar zeker verdween de roze kleur van het gezicht van de prins.

De koning was ten einde raad en stuurde gezanten uit over de hele wereld. Van alle kanten liet hij de geleerdste mannen komen: filosofen, doctoren en professoren. Hij liet hun de prins zien en vroeg om raad.

De heren trokken zich terug om na te denken en te overleggen. Daarna kwamen ze weer bij de koning.

‘Majesteit, wij hebben nagedacht,’ zeiden ze, ‘wij hebben in de sterren gelezen en in het koffiedik gekeken en dit moet U doen. Zoek een mens die gelukkig is, maar helemaal gelukkig, en ruil het hemd van Uw zoon met het zijne.’

Diezelfde dag nog stuurde koning opnieuw gezanten uit, maar nu om die gelukkige mens te vinden.

Na enige tijd kwam een van de gezanten terug met een priester.

‘Bent U gelukkig?’ vroeg de koning aan de priester.

‘Ik? Zeker hoor, majesteit!’

‘Goed. Zou U soms niet graag bisschop willen worden?’

‘Nou en óf, majesteit.’

‘Weg dan! Maak dat je weg komt. Hoepel maar op! Ik zoek een gelukkig mens, iemand die tevreden is met zijn bestaan, niet een die het beter wil hebben dan hij het nu heeft.’

En de koning wachtte op een volgende.

Na enige tijd kwam een van de gezanten terug met een collega-koning. Deze koning had een knappe en lieve vrouw en een leuk stel kinderen. Hij had alle vijanden in de oorlog verslagen en er was vrede in zijn land. Dat was het bijna nergens. Hij moest dus wel gelukkig zijn.

‘Bent U gelukkig?’ vroeg de koning aan de collega-koning.

Ja zeker, beste collega, mij ontbreekt het aan niets. Het is alleen wel vervelend dat ik later moet sterven en alles achterlaten. Daarover maak ik me zoveel zorgen dat ik er niet van kan slapen.’

‘Ja, ja,’ zei de koning en hij dacht bij zichzelf: als deze man, die alles heeft wat hij wil hebben, ook al niet gelukkig is, wie dan wel?’

Om op andere gedachten te komen besloot hij samen met een paar vrienden op jacht te gaan. Hij joeg achter een haas aan en dacht al dat hij hem te pakken had, maar hinkend vluchtte het dier weg. De koning ging het achterna en kwam alleen op een veld. Midden op het veld hoorde hij een man een liedje zingen. De koning hield halt en dacht: ‘Wie zo zingen kan, die moet wel gelukkig zijn!’

Snel ging hij op het gezang af en kwam in een wijngaard, waar een jongeman wijnstokken aan het snoeien was.

‘Goeiemorgen, majesteit,’ zei de jongeman. ‘Al zo vroeg op pad?’
‘Beste kerel, zeg eens, wil je dat ik je meeneem naar het hof? Daar zul je mijn vriend zijn!’
‘Nee, majesteit, ik denk er niet aan, nee, dank U. Ik zou nog niet met de paus willen ruilen!’
‘Maar waarom niet? Jij zo'n knappe jonge vent.’
‘Echt niet, dring alstublieft niet aan, majesteit, ik mag dan wel arm zijn, maar ik ben gelukkig en daarmee uit!’
‘Eindelijk,’ dacht de koning. ‘Eindelijk heb ik een gelukkig mens gevonden!’
Hij dacht terug aan zijn gesprek met de geleerdste mannen ter wereld, die hem hadden gezegd wat hij moest doen, namelijk het hemd van de gelukkige man ruilen met dat van zijn zoon.
‘Jongeman, hoor eens,’ zei hij ‘Jij moet me een plezier doen.’
‘Maar natuurlijk, majesteit, als ik dat kan, dan doe ik dat graag.’
‘Wacht even’ zei de koning en hij ging op zoek naar de rest van het gezelschap, dat hij toeriep: ‘Kom hier! Kom gauw! Mijn zoon is gered! Ik heb de man gevonden die we zochten. Deze man hier is gelukkig! Haal het hemd van mijn zoon!’
Hij stapte van zijn paard af en liep naar de jongeman toe.
‘Beste kerel,’ zei hij. ‘Ik zal jou alles geven wat je wilt! Goud, zilver, een knappe vrouw, een mooi huis, alles maar dan ook alles wat je hartje begeert. Maar geef mij dan...geef mij...’
‘Wat, majesteit, wat?’ vroeg de man.
De koning begon bijna te huilen.
‘Zie je, vriend, mijn zoon staat op het punt om te sterven! Jij alleen kunt hem redden. Wacht, kom eens hier, wacht eens even!’
Hij pakte hem vast en begon aan de man zijn leren jasje te friemelen.
Plotseling hield hij op en liet zijn armen zakken.
De gelukkige man droeg geen hemd ...